

**Dyrektywa (2002/91/EC) Parlamentu Europejskiego i Rady Europy
z dnia 16 grudnia 2002 r. dotycząca
jakości energetycznej budynków**

Parlament Europejski i Rada Europy

Mając na uwadze porozumienie zawarte z Komisją Europejską, a szczególnie jego Artykuł 175,
oraz

Mając na uwadze propozycję Komisji,

Mając na uwadze opinię Komitetu Ekonomicznego i Społecznego,

Mając na uwadze opinię Komitetu ds. Regionów

Działając zgodnie z procedurą określoną w Artykule 251 tego porozumienia

W którym:

- 1) Artykuł 6 porozumienia wymaga pełnego określenia wymagań ochrony środowiska i wprowadzenia ich do ustaw i rozporządzeń Wspólnoty.
- 2) Zasoby naturalne, do których rozważnego i racjonalnego użytkowania odnosi się Artykuł 174 porozumienia, obejmujące produkty naftowe, gaz ziemny i paliwa stałe, stanowią podstawowe źródło energii, ale są także źródłami emisji dwutlenku węgla.
- 3) Wzrost efektywności energetycznej stanowi ważną część pakietu ustaw i środków potrzebnych do wprowadzenia Protokołu z Kyoto, powinien zatem pojawić się w każdym pakiecie ustaw, co pozwoli sprostać przyszłym wymaganiom.
- 4) Zarządzanie popytem na energię jest ważnym narzędziem umożliwiającym Wspólnocie wpływ na światowy rynek energii, a w efekcie zabezpieczającym dostawy energii w średnim i długim przedziale czasowym.
- 5) Rada w swoich wnioskach z dnia 30 maja i 5 grudnia 2000 roku zaaprobowwała Plan Działań Komisji służący Poprawie Efektywności Energetycznej oraz środki odpowiednie dla sektora budowlanego.
- 6) Sektor budynków mieszkalnych i użyteczności publicznej, obejmujący większość wszystkich budynków we Wspólnocie, pochłania ponad 40% energii jako odbiorca końcowy i wartość ta stale rośnie w wyniku rozwoju sektora, a co za tym idzie rośnie zużycie energii i emisja dwutlenku węgla.
- 7) Dyrektywa Rady 93/76/EEC z 13 września 1993 roku ograniczająca emisję dwutlenku węgla poprzez wzrost efektywności energetycznej (SAVE), która zobowiązuje kraje członkowskie do rozwoju, wprowadzenia i raportowania programów w zakresie efektywności energetycznej budynków, zaczyna przynosić wymierne efekty. Tym niemniej, potrzebny jest spójny instrument prawny służący wprowadzeniu bardziej szczegółowych działań mających na celu zwiększenie niewykorzystanego potencjału oszczędności energii i ograniczenia dużych dysproporcji w tym zakresie pomiędzy poszczególnymi Członkami Wspólnoty.
- 8) Dyrektywa Rady 89/106/EEC z dnia 21 grudnia 1988 roku dostosowująca prawa, przepisy i procedury administracyjne Członków Wspólnoty dotyczące wymagań dla obiektów budowlanych mówi, że obiekt budowlany, a także jego system ogrzewania i wentylacji musi być zaprojektowany i wykonany w taki sposób, żeby ilość energii potrzebna do jego obsługi była jak najniższa, biorąc pod uwagę warunki klimatyczne i lokalne nawyki użytkowników.

- 9) Rozwiązania zastosowane w celu poprawy jakości energetycznej budynków powinny uwzględniać zarówno warunki klimatyczne, jak i jakość środowiska wewnętrznego oraz efektywność ekonomiczną. Rozwiązania te nie powinny wykraczać poza podstawowe wymagania dla budynków takie, jak dostępność, bezpieczeństwo i zakładany sposób użytkowania.
- 10) Jakość energetyczna budynków powinna być określona na podstawie metodologii, która może być różna w różnych regionach i która uwzględnia, poza izolacją termiczną, tam gdzie to właściwe, zastosowanie materiałów budowlanych o odpowiednich właściwościach izolacyjnych, a także inne czynniki, mogące mieć istotne znaczenie takie jak: instalacje ogrzewania i klimatyzacji, zastosowanie energii ze źródeł odnawialnych oraz projekt architektoniczny budynku. Kompleksowe podejście do procesu oceny, przeprowadzanej przez wykwalifikowanych i/lub akredytowanych ekspertów, których niezależność będzie zagwarantowana na podstawie obiektywnych kryteriów, przyczyni się do podniesienia poziomu w danej dziedzinie, jako widoczny wysiłek państw członkowskich w zakresie oszczędności energii w budynkach oraz sprawi, że jakość energetyczna budynków będzie jasna dla przyszłych właścicieli i użytkowników rynku budowlanego Wspólnoty.
- 11) Komisja zamierza w przyszłości opracować standardy takie jak EN 832 i prEN 13790, obejmujące zagadnienia odnoszące się do systemów wentylacji-klimatyzacji oraz oświetlenia.
- 12) Budynki mają długofalowy wpływ na zużycie energii i dlatego nowe budynki powinny spełniać minimum standardu energetycznego dostosowanego do lokalnych warunków klimatycznych. W tym kontekście najlepsza dostępna technika (Best practice) będzie kołem zamachowym wprowadzającym optymalne rozwiązania w celu poprawy jakości energetycznej budynków. Ponieważ potencjał wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych nie jest jeszcze w pełni wykorzystany, każdy kraj członkowski przeprowadzi jednorazowo ocenę możliwości zastosowania takich systemów w nowych budynkach, na bazie której opracowane zostaną propozycje lokalnych rozwiązań zalecanych w celu osiągnięcia oszczędności energetycznej spełniającej kryteria efektywności ekonomicznej. Konieczne może być przeprowadzenie specyficznej oceny przed rozpoczęciem budowy, żeby ocenić czy takie rozwiązanie, lub rozwiązania są wykonalne.
- 13) Gruntowna renowacja istniejących budynków, wychodząca poza pewien przyjęty zakres powinna być przyczyną do podejmowanie kosztowo efektywnych działań środków zmierzających do poprawy jakości energetycznej budynku. Za gruntowną uważa się taką renowację, która obejmuje budynki, których koszt całkowity renowacji obejmującej skorupę budynku i/lub instalacje ogrzewania, ciepłej wody, wentylacji/klimatyzacji i oświetlenia przekracza o 25% wartość budynku, przy czym szacunek wartości budynku nie obejmuje wartości działki budowlanej, oraz przypadki, gdy więcej niż 25% skorupy budynku wymaga renowacji.
- 14) Tym niemniej, poprawa standardu energetycznego budynku istniejącego nie koniecznie oznacza całkowitą renowację budynku, ale może być ograniczona do tych elementów, które mają największy wpływ na standard energetyczny budynku i są efektywne ekonomicznie.
- 15) Wymagania dotyczące renowacji budynków istniejących nie powinny być niezgodne z zakładaną funkcją budynku, jego jakością i charakterem. Powinno być możliwe uzyskanie dodatkowych oszczędności finansowych w wyniku takiej modernizacji w rozsądnym

przedziale czasowym w stosunku do oczekiwanego czasu eksploatacji obiektu, jako efekt oszczędności energii.

- 16) Certyfikaty jakości energetycznej powinny poprawić przejrzystość działania rynku i zachęcić inwestorów do oszczędzania energii poprzez dostarczanie obiektywnych informacji na temat jakości energetycznej budynków na etapie ich budowy, sprzedaży i wynajmu. Proces certyfikacji może być wspierany finansowo przez środki publiczne, co zapewni równość w dostępie do podwyższonego standardu energetycznego, szczególnie w odniesieniu do budynków mieszkalnych budowanych lub zarządzanych w ramach pomocy socjalnej państwa. Ułatwieniem powinno być też stosowanie systemu zachęt. Budynki rządowe i budynki administracji publicznej często odwiedzane przez ludzi powinny stanowić przykłady zastosowania środowiskowego i energetycznego podejścia do budownictwa, powinny być wizytówkami certyfikatów jakości energetycznej przyznawanych na określonych zasadach. Rozpowszechnienie w społeczeństwie informacji na temat jakości energetycznej powinno być poparte jasno określonymi kryteriami jej oceny. Co więcej, pokazanie oficjalnie zalecanych wartości temperatury w pomieszczeniach wraz z bieżącymi pomiarami temperatury na zewnątrz, powinno zniechęcać do utrzymywania nieefektywnych instalacji ogrzewania, klimatyzacji i wentylacji. To z kolei powinno zaowocować ograniczeniem zbędnych nakładów na energię oraz zapewnieniem bezpieczeństwa komfortu cieplnego klimatyzowanych pomieszczeń w zmieniających się warunkach pogodowych.
- 17) Kraje członkowskie mogą także zaangażować inne środki nie objęte tą dyrektywą, w celu zachęcenia do poprawy standardu energetycznego. Kraje członkowskie powinny popierać dobre zarządzanie energią, uwzględniające intensywność użytkowania budynku.
- 18) W ostatnich latach zaobserwowano w krajach południowo europejskich wzrost liczby budynków wyposażonych w klimatyzację. Zjawisko to rodzi problem wzrostu szczytowego zapotrzebowania na energię elektryczną zasilającą układy klimatyzacyjne, a w efekcie wzrost cen energii i zakłócenie bilansu energetycznego tych państw. Pierwszeństwo powinny mieć więc te rozwiązania, w wyniku których następuje poprawa komfortu cieplnego budynków w okresie letnim. Takie podejście powinno zaowocować rozwojem pasywnych technik chłodzenia, przede wszystkim takich, które dają w efekcie poprawę warunków klimatycznych wewnątrz budynku oraz w jego najbliższym otoczeniu.
- 19) Prawidłowa kotłów centralnego ogrzewania i systemów klimatyzacji przez kwalifikowany personel decyduje o jakości pracy systemu i dostosowaniu parametrów pracy do faktycznych potrzeb, czyli zapewnienia optymalnych warunków pracy systemu z punktu widzenia środowiska, bezpieczeństwa i zużycia energii. Niezależna ocena pracy systemu obejmująca analizę kosztów powinna być wykonana w przypadku wymiany kotła.
- 20) Rachunki dla mieszkańców za ogrzewanie, klimatyzację i ciepłą wodę, liczone w oparciu o aktualne zużycie mogą przyczynić się do oszczędności energii w sektorze mieszkaniowym. Mieszkańcy powinni mieć możliwość regulowania poziomu zużycia ciepła i ciepłej wody w takim zakresie, w jakim jest to ekonomicznie uzasadnione.
- 21) Zgodnie z zasadą subsydiarności i proporcjonalności określoną w Artykule 5 porozumienia, podstawowe zasady ustanawiające system jakości energetycznej i jego zadania powinny być obowiązujące dla wszystkich państw wspólnoty, przy czym procedury wprowadzania jakości powinny być opracowane przez poszczególne państwa indywidualnie, co pozwoli im wybrać właściwy dla danego kraju reżim energetyczny. Omawiana Dyrektywa ogranicza się do

podania minimalnych wymagań niezbędnych do osiągnięcia założonych celów i nie wykracza poza to, co jest niezbędne do ich osiągnięcia

22) Należy przy tym zwrócić uwagę na możliwość szybkiej adaptacji metodologii kalkulacji oraz systematyczną zmianę minimum standardu w obszarze jakości energetycznej budynków, zgodnie z postępem technicznym i rozwojem standaryzacji.

23) Wysiłki niezbędne do wprowadzenia Dyrektywy powinny być wdrożone zgodnie z decyzją Rady 1999/4886/EC z dnia 28 czerwca 1999 roku ustanawiającą procedury kontroli zakresu i tempa wprowadzania Dyrektywy przedstawione Komisji.

przyjmują niniejszą dyrektywę:

Artykuł 1

Cel

Celem wprowadzenia Dyrektywy jest promocja poprawy jakości energetycznej budynków w obrębie państw Wspólnoty, przy uwzględnieniu typowych dla danego kraju zewnętrznych i wewnętrznych warunków klimatycznych oraz rachunku ekonomicznego.

Niniejsza dyrektywa ustanawia wymagania dotyczące:

- a. ram ogólnych dla metodologii obliczeń zintegrowanej charakterystyki energetycznej budynków;
- b. zastosowania minimalnych wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej nowych budynków;
- c. zastosowania minimalnych wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej dużych budynków istniejących, podlegających większej renowacji;
- d. certyfikatu energetycznego budynków i
- e. regularnej kontroli kotłów i systemów klimatyzacji w budynkach oraz dodatkowo ocena instalacji grzewczych, w których kotły mają więcej jak 15 lat.

Artykuł 2

Definicje

Dla potrzeb niniejszej Dyrektywy opracowano następujące definicje:

1) budynek: zadaszona konstrukcja posiadająca ściany, która zużywa energię na potrzeby utrzymania odpowiednich warunków klimatycznych wewnątrz; „budynek” może odnosić się do całości lub części konstrukcji, którą można opisać lub określić jako odrębną całość;

2) jakość energetyczna budynku: ilość energii aktualnie zużywana lub wyliczona na zaspokojenie różnych potrzeb związanych ze standardowym użytkowaniem budynku, które może obejmować: ogrzewanie, ciepłą wodę, klimatyzację, wentylację i oświetlenie. Wielkość zużycia energii może być wyrażona w jednym lub większej liczbie wskaźników liczbowych, przy liczeniu których uwzględniane są czynniki mogące mieć wpływ na wielkość zapotrzebowania na energię, mianowicie izolacje, charakterystyka instalacji, projekt i usytuowanie budynku z punktu widzenia lokalnych warunków klimatycznych, ekspozycja na słońce i jego wykorzystanie, wpływ na sąsiednie budynki, możliwość wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych – produkcja energii na miejscu i inne czynniki mające wpływ na klimat wewnętrzny budynku, zapewnienie którego decyduje o zapotrzebowaniu na energię;

3) certyfikat jakości energetycznej budynku: certyfikat oficjalnie uznany przez kraje członkowskie lub ich przedstawicieli, zawierający wyliczenie jakości energetycznej budynku przeprowadzone zgodnie z metodologią przedstawioną w załączniku;

- 4) CHP (wytwarzanie w skojarzeniu ciepła i energii elektrycznej): konwersja paliwa pierwotnego w energię elektryczną lub mechaniczną i ciepło, spełniająca założone kryterium efektywności energetycznej;
- 5) system klimatyzacji: układ wielu komponentów niezbędnych do dostarczania do budynku powietrza, którego temperatura jest kontrolowana lub może być obniżana w powiązanim układzie kontroli wentylacji, wilgotności i czystości powietrza;
- 6) kocioł: kocioł lub inna wyodrębniona jednostka zaprojektowana w celu transmisji do wody ciepła uwolnionego w efekcie spalania;
- 7) moc osiągalna (wyrażona w kW): maksymalna wartość kaloryczna na wyjściu gwarantowana przez producenta jako będąca możliwą do osiągnięcia przy ciągłym użytkowaniu, zgodna z mocą założoną przez producenta;
- 8) pompa ciepła: urządzenie lub instalacja, która odbiera ciepło ze środowiska zewnętrznego i przekazuje je do instalacji w której jest wykorzystywane.

Artykuł 3

Adaptacja metodologii

Kraje członkowskie powinny zaadoptować metodologię liczenia jakości energetycznej budynków w oparciu o zasady podane w załączniku A. Część 1 i 2 zasad będzie zmieniana stosownie do postępu technicznego, zgodnie z procedurą opisaną w Artykule 14 (2), uwzględniając standardy i normy stosowane w ustawodawstwie danego kraju.

Metodologia zostanie opracowana na poziomie narodowym lub regionalnym.

Standard energetyczny budynku powinien być wyrażony w sposób przejrzysty i może obejmować wskaźnik emisji CO₂.

Artykuł 4

Ustanowienie wymagań jakości energetycznej

1. Kraje członkowskie podejmą wysiłki niezbędne do zapewnienia minimum jakości energetycznej budynków, wyliczonej zgodnie z metodologią podaną w Artykule 3. Kraje Członkowskie mogą wprowadzić różne poziomy jakości energetycznej dla budynków istniejących i nowo wznoszonych oraz różne dla różnych kategorii budynków. Jakość energetyczna budynku powinna uwzględniać jakość środowiska wewnętrznego, celem wyeliminowania nieprawidłowości takich jak np. niewłaściwa wentylacja, jak też lokalne warunki klimatyczne, zakładaną funkcję użytkową i okres trwałości budowli. Parametry te powinny być badane w regularnych odstępach czasowych, nie dłuższych jednak niż 5 lat, a ich wartości powinny być zmieniane wraz z postępem technologicznym w budownictwie.
2. Wymagania jakości energetycznej powinny być wprowadzane zgodnie z zaleceniami podanymi w Artykule 5 i 6.
3. Kraje Członkowskie mogą podjąć decyzję nie wprowadzania wymagań przedstawionych w paragrafie 1 dla następujących kategorii:
 - budynki i budowle zabytkowe prawnie chronione jako elementy zabytkowej zabudowy lub z uwagi na swoje walory architektoniczne, czy historyczne znaczenie i w stosunku do których spełnienie wymagań mogłoby w sposób niepożądany zmienić ich wygląd lub charakter;
 - budynki użytkowane jako świątynie lub inne miejsca kultu religijnego;
 - budynki wznoszone na okres krótszy niż 2 lata z przeznaczeniem na magazyny, warsztaty lub nie mieszkalne budynki rolnicze o niskim zapotrzebowaniu na energię oraz budynki rolnicze, nie mieszkalne, które są użytkowane przez sektor zobowiązany do utrzymania jakości energetycznej odrębnymi wymogami ustalonymi dla tego sektora;
 - budynki mieszkalne, które są użytkowane krócej niż 4 miesiące w ciągu roku;
4. - wolno stojące budynki o powierzchni użytkowej poniżej 50m².

Artykuł 5

Budynki nowo wznoszone

Kraje członkowskie powinny podjąć wysiłki niezbędne do zapewnienia minimum jakości energetycznej w odniesieniu do wszystkich budynków nowo wznoszonych zgodnie z Artykułem 4.

Dla budynków nowo wznoszonych o powierzchni użytkowej powyżej 1000m², Kraje Członkowskie powinny zadbać o to, żeby systemy technicznego wyposażenia budynku, jak też alternatywne systemy zaopatrzenia w energię, takie jak:

- zdecentralizowany system zaopatrzenia w energię produkowaną ze źródeł odnawialnych;
- skojarzona produkcja energii i ciepła (CHP);
- bezpośrednie lub blokowe ogrzewanie/chłodzenie, jeśli ma zastosowanie;
- pompy ciepła, w uzasadnionych przypadkach;

były realne z punktu widzenia środowiska i ekonomii, oraz żeby ich zastosowanie było analizowane jeszcze przed rozpoczęciem budowy.

Artykuł 6

Budynki istniejące

Kraje członkowskie podejmą wysiłki niezbędne do zapewnienia, żeby budynki o powierzchni użytkowej powyżej 1000m², poddawane gruntownej modernizacji, spełniały minimum jakości energetycznej w zakresie dostępnym technicznie, funkcjonalnie i ekonomicznie. Kraje członkowskie powinny określić te minimalne parametry w oparciu o wymagania jakości energetycznej podane w Artykule 4. Wymagania te mogą być ustalone dla budynków restaurowanych w całości lub dla tych systemów lub ich składowych, które zużywają najwięcej energii w budynku i są objęte modernizacją realizowaną w określonym czasie, a której celem jest poprawa jakości energetycznej budynku.

Artykuł 7

Certyfikat jakości energetycznej

1. Kraje członkowskie powinny zapewnić, żeby w chwili budowy, sprzedaży lub podnajmu budynki legitymowały się certyfikatem jakości energetycznej nie starszym niż 5-let, dostępnym dla kupującego lub podnajmującego.

Certyfikaty dla poszczególnych mieszkań lub wyodrębnionych zespołów mieszkań powinny być przygotowane na podstawie:

- certyfikatu opracowanego dla całego budynku oraz całego systemu ogrzewania w budynku;
- oceny dowolnego mieszkania zlokalizowanego w tym samym budynku.

Kraje członkowskie mogą z tego obowiązku wykluczyć budynki zaliczone do kategorii opisanych w artykule 4 (3).

2. Certyfikat jakości energetycznej budynku powinien dostarczyć informacji określone mu użytkownikowi. Powinien on zawierać wartości referencyjne zgodne z aktualnie obowiązującymi normami w tym zakresie oraz najlepszą dostępną praktyką tak, żeby przyszły użytkownik mógł je porównać i ocenić.

Wykorzystanie certyfikatu powinno być ograniczone do dostarczenia informacji, której znaczenie z punktu widzenia skutków prawnych powinno być określone zgodnie z przepisami krajowymi.

3. Kraje członkowskie powinny podjąć wysiłki niezbędne do zapewnienia, żeby w budynkach użyteczności publicznej o powierzchni użytkowej powyżej 1000m² i często

odwiedzanych przez ludzi umieszczony był w miejscu widocznym i ogólnodostępnym certyfikat jakości energetycznej budynku nie starszy niż 10-lat.

4. W takim miejscu powinny też być umieszczone informacje dotyczące bieżącej temperatury wewnątrz budynku oraz innych parametrów środowiska wewnętrznego.

Artykuł 8

Inspekcja kotłów

Mając na uwadze ograniczenie zużycia energii oraz redukcję emisji dwutlenku węgla, kraje członkowskie powinny także:

- a. zapewnić środki niezbędne do przeprowadzania regularnej inspekcji pracy kotłów opalanych paliwem nie-odnawialnym lub stałym o efektywnej mocy wejściowej od 20-100 kW. Taka ocena powinna też objąć kotły opalane innym rodzajem paliwa. Praca kotłów o mocy wejściowej powyżej 100 kW powinna być oceniana raz na dwa lata. Dla kotłów gazowych ten okres może zostać przedłużony do 4 lat. Dla instalacji ogrzewania, w których pracują kotły o mocy wejściowej 20 kW, starsze niż 15 lat, kraje członkowskie powinny ustanowić środki niezbędne do przeprowadzenia jednorazowej oceny pracy kotłów i całej instalacji. Na podstawie wyników takiej oceny, która objąć powinna ocenę efektywności pracy kotła oraz ocenę wielkości kotła w stosunku do wymagań cieplnych budynku, powinno zostać wydane zalecenie wymiany kotła lub jego modernizacji obejmującej zmianę paliwa na paliwo alternatywne; lub:
- b. podjąć kroki potrzebne do przeprowadzenia doradztwa dla użytkowników dotyczącego wymiany kotłów, modernizacji systemu ogrzewania lub wprowadzenia rozwiązań alternatywnych. Zakres doradztwa obejmowałby ocenę efektywności pracy kotłów oraz ich wielkości. Takie podejście powinno dać efekt porównywalny do tego, jaki zostanie uzyskany w wyniku działań opisanych w pkt. (a). Kraje członkowskie, które zdecydują się pójść tą drogą zobowiązane będą do przedstawiania Komisji raportów postępu prac co dwa lata.

Artykuł 9

Ocena systemów klimatyzacji

Mając na uwadze ograniczenie zużycia energii oraz redukcję emisji dwutlenku węgla, kraje członkowskie powinny zapewnić środki niezbędne do przeprowadzania regularnej oceny pracy systemów klimatyzacji o efektywnej mocy wejściowej większej niż 12 kW.

Ocena powinna obejmować ocenę efektywności i wielkości systemu w stosunku do wymagań klimatyzacyjnych budynku. Użytkownicy powinni mieć zapewnioną pomoc w formie doradztwa dotyczącego poprawy pracy systemu, jego wymiany lub innych alternatywnych rozwiązań.

Artykuł 10

Niezależni eksperci

Kraje członkowskie powinny zadbać o to, żeby certyfikaty budynków, opisy zalecanych prac i inspekcja kotłów i systemów klimatyzacji były przeprowadzane w sposób niezależny przez wykwalifikowanych/lub akredytowanych ekspertów, którzy działają jako niezależne firmy lub zatrudnieni są przez instytucje państwowe lub prywatne.

Artykuł 11

Ocena dyrektywy

Komisja, we współpracy z Komitetem ustanowionym na mocy Artykułu 14 powinna ocenić dyrektywę z punktu widzenia doświadczeń zdobytych w trakcie jej wdrożenia i, jeśli to konieczne, wprowadzić poprawki uwzględniające, inter alia:

- a. dodatkowe środki przeznaczone na renowację budynków o powierzchni użytkowej poniżej 1000 m²;
- b. ogólny system zachęt mających na celu dalszą poprawę jakości energetycznej budynków.

Artykuł 12

Informacja

Kraje członkowskie powinny podjąć wysiłki niezbędne do przekazania użytkownikom informacji o różnych metodach i sposobach poprawy jakości energetycznej budynków. Komisja powinna wspierać kraje członkowskie w przeprowadzaniu kampanii informacyjnych w tym zakresie, a kampanie mogą być prowadzone razem z innymi programami Wspólnoty.

Artykuł 13

Aktualizacja

Punkty 1 i 2 załącznika powinny być regularnie przeglądane, w odstępach czasu nie krótszych niż dwa lata.

Każda aktualizacja niezbędna do dostosowania pkt 1 lub 2 Załącznika do postępu technologicznego powinna być wprowadzana zgodnie z procedurą podaną w Artykule 14 (2).

Artykuł 14

Komitet

1. Prace Komisji powinny być wspomagane przez Komitet.
2. Przy określaniu zakres tego paragrafu, Artykuł 5 i 7 Decyzji 1999/468/EC powinny mieć zastosowanie, z zastrzeżeniem Artykułu 8 .
Czas ustanowiony dla Artykułu 5 (6) Decyzji 1999/468/EC powinien wynosić trzy miesiące.
3. Komitet powinien ustalić zasady swojego postępowania.

Artykuł 15

Zobowiązania

1. Kraje Członkowskie powinny przygotować przepisy, regulacje i strukturę administracyjną niezbędną do wdrożenia Dyrektywy najpóźniej do 4 stycznia 2006 roku. Powinny też o tym niezwłocznie powiadomić Komisję.
Kraje Członkowskie wprowadzające nowe przepisy, powinny w nich zamieścić odwołanie do Dyrektywy lub powinny powołać się na Dyrektywę w swoich urzędowych pismach. Kraje Członkowskie powinny określić sposób, w jaki to odwołanie zostanie przedstawione.
2. Kraje Członkowskie mogą, w przypadku braku wykwalifikowanych i/lub akredytowanych ekspertów, wydłużyć o dodatkowe trzy lata czas pełnego wprowadzenia w życie Artykułu 7, 8 i 9. O przyjęciu takiej drogi postępowania, kraje członkowskie powiadamiają Komisję, uzasadniając swoją decyzję oraz załączając harmonogram czasowy pełnego wdrożenia Dyrektywy.

Artykuł 16

Wejście w życie

Dyrektywa wchodzi w życie w dwadzieścia dni po ogłoszeniu jej treści w Dzienniku Ustaw Wspólnoty Europejskiej. (Official Journal of the European Communities).

Artykuł 17

Adresaci

Dyrektywa obowiązuje Kraje Członkowskie Unii Europejskiej.

Opracowano w Brukseli,

W imieniu Parlamentu Europejskiego W imieniu Rady

Przewodniczący Przewodniczący

P. COX M. FISCHER BOEL

Załącznik

Zakres parametrów do obliczeń jakości energetycznej budynków (Artykuł 3)

1. Metodologia określania jakości energetycznej budynków powinna uwzględniać następujące zagadnienia:
 - a. właściwości izolacji cieplnej budynku (skorupa, przegrody wewnętrzne itp). Właściwości cieplne mogą także uwzględniać szczelność przegród;
 - b. instalacja ogrzewania i instalacja przygotowywania ciepłej wody, uwzględnienie właściwości zastosowanych w nich izolacji;
 - c. systemy klimatyzacji;
 - d. systemy wentylacji;
 - e. instalacja oświetleniowa (zwłaszcza w budynkach nie mieszkalnych);
 - f. usytuowanie i orientacja budynku i poszczególnych mieszkań względem stron świata;
 - g. systemy pasywnego wykorzystania energii słonecznej i ochrony przed nadmiernym przegrzaniem;
 - h. wentylacja naturalna;
 - i. warunki klimatyczne panujące w budynku, obejmujące warunki zakładane przez projektanta.
2. Obliczenia powinny także uwzględniać korzystny wpływ na jakość energetyczną następujących rozwiązań:
 - a. aktywne systemy solarne lub inne systemy ogrzewania oparte o paliwa odnawialne
 - b. produkcja energii elektrycznej w skojarzeniu (CHP)
 - c. lokalny lub blokowy system ogrzewania i klimatyzacji
 - d. naturalne oświetlenie
3. Budynki powinny być klasyfikowane według następujących kategorii:
 - a. różnego typu jednorodzinne budynki mieszkalne
 - b. budynku mieszkalne wielorodzinne
 - c. budynki biurowe
 - d. budynku szkolne
 - e. szpitale
 - f. hotele i restauracje
 - g. obiekty sportowe
 - h. domy towarowe i sklepy
 - i. inne budynki usługowe